

saa Jytte maatte bede hende om at tie. Et Par Dage efter fik hun saa den Besked fra hende, at det hele havde været blind Allarm; og for kort Tid siden saa hun hende paa Gaden, hængende ved Mandens Arm i glødende Forelskelse.

Den næste Morgen, da Karsten tog til Byen, stod Jytte alligevel skjult bag Sovekammergardinet og fulgte ham med vagtsomme Øjne ud gennem Haven. Og det forekom hende, at hans Gang var hurtigere end ellers, og at han havde denne vejrende Holdning med lang Ryg, som hun kun altfor godt kendte.

Hele Formiddagen gik hun forpint omkring, og efter Frokosten bestemte hun sig til at tage til Byen tidligere end ellers og overraske ham i Atelieret — eller maaske et andet Sted.

Da hun stod i Havestuen med Tøjet paa, hørte hun en Automobil standse udenfor paa Vejen. Hun tænkte straks, at det igen var Møller, men da hun saa Asmus Hagen komme op gennem Havegangen, jog der en Angst igennem hende. Hvad var der sket?

Hun skyndte sig ud og raabte allerede i Døren:

»Er der noget i Vejen med Mor?«

»Nu skal du ikke lade dig forskrække,« sagde Asmus, da de havde taget Plads paa en Bænk. »Jeg har set til en Patient her i Nærheden og syntes saa, jeg med det samme vilde lade dig vide, at din Mor nu til Morgen har haft et Anfald af ret slemme